

[Lysholm Christensen]

og lyttet og lagt mærke til, at ministeren indledningsvis sagde, at han gerne ville være med til at skaffe nogle pladser på visse områder, blot vi kan finde pengene.

Senere hører vi, at regeringen har en plan. Socialdemokratiet har også tilbudt deres hjælp. Jeg synes, det tegner til, at der er et flertal for at gøre noget ved dette i forbindelse med finanslovsforhandlingerne. Jeg ved ikke, hvordan det skal fungere, men jeg synes alligevel, at vi må notere os alle de positive signaler, der er.

Det bliver sikkert ikke en løsning, som vil snige sig op på de store tal, der er foreslået i SF's forslag her, men jeg vil også være meget tilfreds, hvis vi kan finde en mindre løsning. Og det skal ikke mangle på velvilje og samarbejde fra Kristeligt Folkepartis side. Vi vil godt være med til at finde nogle penge i forbindelse med vores forhandlinger om finansloven.

Så lad mig slutte med disse positive signaler i håb om, at det kan føre til en fornuftig løsning.

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil gerne på forslagsstillernes vegne takke for velviljen omkring emnet. Man talte pænt om intentioner og lignende, men når det drejede sig om de konkrete ting, kneb det nok lidt mere.

Ministeren understregede, at ministeren ikke sagde det, han sagde, for at være arrogant eller afvisende. Jeg ved ikke, hvorfor ministeren synes, det var nødvendigt at sige, at det ikke var for at være arrogant og afvisende. Jamen hr. minister, vi synes da slet ikke, at ministeren er arrogant, slet, slet ikke, selv om ministeren altså for det første helt glemte, at det er to forslag, vi behandler i dag.

I den tale, ministeren holdt, sagde ministeren, at der er nogle partier – det gik specielt på SF, men også på Socialdemokratiet – der hele tiden taler om de videregående uddannelser. Men ministeren ved jo godt, at vi også taler om alle de andre problemer. Det er ikke lang tid siden, at vi havde en forespørgselsdebat herinde, hvor der var et dagsordensforslag, som gik på uddannelser. I dette dagsordensforslag siger vi bl.a., at vi skal øge uddannelseskapaciteten for de korttidsuddannede, at alle praktikelever skal have en praktikplads, at uddannelseskapaciteten på AMU-centrene skal øges, at efteruddannelseskapaciteten skal øges, og at der skal påbegyndes en job- og uddannelsesstilbudsordning for kontanthjælpsmodtagere.

Det handler da ikke om universitetet. Derfor er det altså lidt trivielt at høre på, og af hensyn til folkeoplysningen er det altså vigtigt at sige, at vi ikke specielt taler om videregående uddannelser. Nu har vi endda i dag sørget for, at begge forslag lå der, så vi ikke kunne beskyldes for det, men alligevel lykkedes det ministeren at fremstille det, som om vi hele tiden tænker på universiteterne.

Så for igen at bidrage til folkeoplysningen og til ministerens forståelse vil jeg gerne sige, at vi ikke har talt for, at man skulle lukke op for alle videregående uddannelser. Hvis ministeren ser i bemærkningerne, vil ministeren se, at vi tilfældigvis har tænkt på et studium, som åbenbart står ministerens hjerte nær, nemlig psykologistudiet, hvor ministeren sagde: Ikke alle skal være psykologer, vel?

Nej, det skriver vi sandelig også. Vi skriver, at der skal oprettes nye pladser – i alt 42. Og så skriver vi videre: »Da i alt 791 havde psykologi som første prioritet, vil der fortsat være en adgangsbegrænsning her.«

Og når det drejer sig om journalistuddannelsen og bibliotekaruddannelsen, skriver vi sandelig også, at der her ikke vil være mulighed for at ophæve adgangsbegrænsningen. Det gælder også sundhedsuddannelserne, de lange sundhedsuddannelser. Jeg synes alligevel, ministeren burde have kvitteret for, at vi ikke siger, vi skal indføre det, som var gældende for universiteterne, dengang vi – og det gælder både forslagsstillerne og ministeren – befandt os på de videregående uddannelser.

Dette synes jeg skal siges, både af hensyn til ministerens udtalelser ude i den store verden og af hensyn til folkeoplysningen.

Når vi nu taler om videregående uddannelser, så vil jeg også, som hr. Klaus Hækkerup gjorde det, minde ministeren om, at det var ministeren, der lavede en gymnasireform, hvor man øgede timetallet for gymnasieelever med to om ugen. Samtidig med, at det blev indført, tog man to timer fra efg-eleverne. Det var ministerens forslag, og det blev vedtaget uden Socialdemokratiets og SF's tilslutning, så det er altså lidt forkert at beskyldes os for, at vi kun tænker på de videregående uddannelser og gymnasiet.

Så til forslaget om praktikpladserne. Jeg vil gerne understrege, at der ligger jo intet heri med tvang, intet.